

Arrest

nr. 76 897 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende op 3 februari 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout nam op 9 mei 2011, op basis van de vaststelling dat eerste verzoekende partij naliet het bewijs te leveren dat zij een reële kans maakte om te worden aangesteld, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd eerste verzoekende partij een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog de vereiste stukken over te leggen.

1.3. Eerste verzoekende partij maakte op 11 mei 2011 een op 29 april 2011 afgesloten overeenkomst tot het volgen van een arbeidsmarktgerichte opleiding als polyvalent verzorgende over.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 juni 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 21 juni 2011 dat eerste verzoekende partij alsnog in het bezit mocht worden gesteld van een E-kaart. Aan eerste verzoekende partij werd tevens gevraagd om binnen de maand na kennisname van deze beslissing bewijsstukken over te maken van haar activiteiten als "*werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of andere*". Er werd haar ook gevraagd een recent OCMW-attest en een bewijs van ziekteverzekering over te maken. Deze beslissing werd eerste verzoekende partij op 27 juni 2011 ter kennis gebracht.

1.6. Op 16 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die eerste verzoekende partij op 29 september 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [K., M. S.]

[...]

van Nederland nationaliteit.

+ kind : [K. C. N. C.], [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van een beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als zelfstandige.

Betrokkene diende op 03/02/2011 een aanvraag van verklaring van inschrijving in (bijlage 19) als werknemer/werkzoekende.

Betrokkene werd op 15/07/2011 in het bezit gesteld van een E-kaart op basis van werknemer/werkzoekende.

Betrokkene werd op 21/06/2011 overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980 vriendelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken aangaande haar huidige situatie. De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene betekende onze brief op 27/06/2011 waarop zij nog één maand de tijd kreeg om de nodige bewijsstukken over te maken.

Betrokkene maakte geen enkel bewijsstuk over waaruit valt op te maken dat zij nog steeds aan het statuut van werknemer/werkzoekende voldoet.

Uit het administratief dossier blijkt verder nergens dat betrokken een economische activiteit in België zou ontwikkeld hebben.

Betrokkene voldoet dus niet meer aan de voorwaarden van artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980.

Overeenkomstig artikel 42 bis §1 van de wet van 15/12/1980 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van betrokkene op basis van art. 42bis, dient ook het verblijf van het minderjarig kind, [K. C. N. C.], [...], te worden beëindigd. Dit overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° van de wet van 15/12/1980 en in het belang van het kind."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat tweede verzoekende partij, geboren in 2002, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het is ingesteld door tweede verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Eerste verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven:

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot be[ë]i[n]diging van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten,

[...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook beëindigde nu verzoekster niet zou aantonen nog steeds aan het statuut van werknemer/werkzoekende te voldoen;

Dat verzoekster op 3 februari 2011 om haar verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende en niet als zelfstandige, zoals de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten onrechte vermeldt in de bestreden beslissing;

Dat verzoekster verder op 29 april 2011 overeenkomst afsloot tot het volgen van een arbeidsmarktgerichte opleiding als polyvalent verzorgende, nu haar diploma als verzorgende in België niet werd erkend, met het oog op het bekomen van een tewerkstelling in een knelpuntberoep; (stuk 4)

Dat verzoekster op 28 juni 2011 eveneens [een] overeenkomst ondertekende tot het volgen van een opleidingsstage bij de opleidingsinstelling thuishulp; (stuk 5)

Dat het dan ook geen betoog hoeft dat verzoekster een reële kans op tewerkstelling heeft, gelet op deze opleiding en de daaropvolgende stage;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid om deze redenen verzoekster dan ook in het bezit stelde van een E-kaart op 15 juli 2011, derhalve nadat om bijkomende informatie werd verzocht en de beslissing dd. 10 juni 2011 werd herzien; (stuk 3)

Dat verzoekster dan ook met alle wil van de wereld de bestreden beslissing, evenals het welles nietes spelletje van Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet begrijpt!

Dat de bestreden beslissing immers dateert na voorlegging van de vermelde overeenkomsten, waarna vooreerst [een] positieve beslissing werd afgeleverd en deze later blijkbaar wordt ingetrokken nu verzoekster niet zou aantonen nog aan de voorwaarden te voldoen;

Dat de voormelde overeenkomsten uiteraard voor een langere periode en met name voor 1250 uren werden afgesloten;

Dat deze overeenkomsten dan ook vanzelfsprekend nog niet werden beëindigd en verzoekster wel degelijk aan de gestelde voorwaarden voldoet!!

Dat verzoekster bovendien, tijdens de duurtijd van de opleiding, werkloosheidsuitkeringen ontvangt, gelet op eerdere tewerkstellingen, hetgeen eveneens aantoont dat er een reële kans op tewerkstelling openstaat; (stuk 6)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”.

4.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst merkt de verwerende partij [op] dat de verwijzing naar “zelfstandige” een loutere materiële vergissing betreft die geenszins kan leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Immers uit de motivering blijkt duidelijk dat verzoeksters verblijfsrecht werd beëindigd omdat zij niet meer voldeed aan de voorwaarde gesteld in artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet :

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verzoekster maakte geen enkel stuk over waaruit blijkt dat zij voldoet aan het statuut van werknemer/werkzoekende.

Terwijl verzoekster beweert dat zij op 28.6.2011 nog een opleidingsovereenkomst heeft ondertekend, doch dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt.

Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt integendeel dat verzoekster, nadat zij op 21.6.2011 werd verzocht om bijkomende stukken over te maken, zij geen enkel document heeft binnengebracht bij de gemeente.

Bovendien vormt een opleidingsovereenkomst nog geen bewijs van [een] economische activiteit.

Zodoende heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster, overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

*“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.
§ 2(...).”*

Aangezien verzoekster geen bewijzen voorlegt van economische activiteit of voldoet aan het statuut van werkzoekende, kan zij niet meer als wer[k]zoekende/werknemer beschouwd worden en voldoet zij vanzelfsprekend niet meer aan de verblijfsvoorwaarden voor werknemers/wer[k]zoekenden.

Verzoekster heeft haar aanvraag ingediend als werknemer/werkzoekende, doch voldoet niet meer aan de verblijfsvoorwaarden.

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Terwijl verzoekster geenszins aantoonde dat deze vaststellingen onjuist zouden zijn.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft aldus geheel terecht geoordeeld dat verzoekster niet (meer) voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige of als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Verzoeksters beschouwingen falen volkomen.

De gemachtigde handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoekster de schending aanvoert,

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat eerste verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. In zoverre eerste verzoekende partij betoogt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij op 3 februari 2011 een aanvraag indiende om als werknemer of werkzoekende tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden. Eerste verzoekende partij liet evenwel na al de vereiste overtuigingsstukken bij haar aanvraag te voegen. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout nam daarom op 9 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en wees eerste verzoekende partij erop dat haar nog een termijn van één maand werd toegestaan om het bewijs dat zij een reële kans maakte om te worden aangesteld over te maken. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout maakte, nadat eerste verzoekende partij nog een stuk had overgemaakt waaruit bleek dat zij een arbeidsmarktgerichte opleiding volgde, de aanvraag over aan verwerende partij. De gemachtigde

van de burgemeester van de stad Turnhout oordeelde derhalve, gelet op hetgeen bepaald is in artikel 51, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), dat eerste verzoekende partij alle vereiste overtuigingsstukken heeft overgemaakt. Voormelde bepaling voorziet namelijk dat de burgemeester of zijn gemachtigde een aanvraag met de bewijsstukken enkel moet overmaken aan verwerende partij indien de vereiste documenten zijn overgelegd. Verwerende partij wees de aanvraag van eerste verzoekende partij op 10 juni 2011 in eerste instantie af. Nadat de administratieve diensten van de stad Turnhout verwerende partij erop hadden gewezen dat niet bleek dat rekening werd gehouden met de door eerste verzoekende partij voorgelegde *“overeenkomst voor arbeidsmarktgerichte opleiding”* kwam verwerende partij terug op de voormelde beslissing en besliste zij op 21 juni 2011 om alsnog de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving van eerste verzoekende partij in te willigen.

Het feit dat verwerende partij na kennisname van de door eerste verzoekende partij voorgelegde overtuigingsstukken overging tot de inwilliging van de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving impliceert dat verwerende partij van oordeel was dat eerste verzoekende partij kon beschouwd worden als een werkzoekende die een reële kans maakte om te worden aangesteld.

Op 16 september 2011 besliste verwerende partij het verblijfsrecht van eerste verzoekende partij te beëindigen omdat zij niet langer voldeed aan de *“gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als zelfstandige”*. Eerste verwerende partij verzocht evenwel nooit om in het raam van een zelfstandige activiteit tot een verblijf toegelaten te worden en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook niet dat verwerende partij haar op deze grond tot een verblijf zou hebben toegelaten. Verwerende partij erkent dat dit onderdeel van de motivering niet correct is en stelt dat er sprake is van een materiële vergissing die niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gelet op de verdere motivering van de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk bevestigd wordt dat eerste verzoekende partij haar verblijfsrecht verwerfde op basis van haar statuut van *“werknemer/werkzoekende”*, kan effectief aanvaard worden dat het hier een materiële vergissing betreft.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat eerste verzoekende partij niet inging op de vraag om nieuwe informatie te verstrekken omtrent haar activiteiten en haar situatie en zij derhalve naliet om in te gaan op het verzoek hiertoe dat dateert van 21 juni 2011. De Raad merkt in dit verband op dat het kennelijk onredelijk is om op één en dezelfde dag een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in te willigen, wat impliceert dat de vereiste bewijsstukken werden neergelegd en daarnaast te eisen dat nogmaals de nodige overtuigingsstukken worden voorgelegd. Zo het de bedoeling zou geweest zijn van verwerende partij om de aanvraag van eerste verzoekende partij slechts voorwaardelijk – in afwachting dat bepaalde ontbrekende bewijsstukken nog zouden worden overgemaakt – in te willigen, moet worden gesteld dat een dergelijke mogelijkheid niet in de Vreemdelingenwet of in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is voorzien. Artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet slechts in de mogelijkheid om het verblijfsrecht toe te kennen of te weigeren en niet om een verblijfsrecht toch voorwaardelijk toe te staan wanneer niet vaststaat dat aan de voorwaarden die door de wetgever zijn bepaald is voldaan.

Verwerende partij kan ook niet voorhouden de activiteiten van eerste verzoekende partij niet te kennen. Eerste verzoekende bracht immers het bewijs aan dat zij een arbeidsmarktgerichte opleiding als polyvalent verzorgende volgde. Deze overeenkomst kwam tot stand via de VDAB en trad in werking op 2 mei 2011. Aangezien voormelde overeenkomst voorzag in duizendtweehonderd uren opleiding en stage in een gemiddelde wekelijkse uurregeling van vijftig uur staat vast dat eerste verzoekende partij deze opleiding op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet kon afgerond hebben. Uit de aan het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt daarenboven dat eerste verzoekende partij een door de RVA opgesteld aanwezigheidsattest overmaakte waaruit bleek dat zij de opleiding wel degelijk volgde. De Raad stelt daarnaast vast dat verwerende partij niet beschikte over aanwijzingen dat eerste verzoekende partij haar opleiding naderhand niet verderzette. Verwerende partij kon, bij gebrek aan enig gegeven dat deze stelling onderbouwde, dan ook niet besluiten dat eerste verzoekende partij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Eerste verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift trouwens stukken waaruit blijkt dat zij ook een overeenkomst afsloot om vanaf 18 juli 2011 haar in de opleidingsovereenkomst voorziene stage van driehonderdvijftig uur aan te vatten, zodat ook niet blijkt dat verwerende partij, indien zij een poging had ondernomen om de overheidsdiensten die betrokken waren bij de opleiding van eerste verzoekende partij hieromtrent om inlichtingen te vragen, had kunnen vaststellen dat eerste verzoekende partij aan haar verplichtingen zou zijn tekortgekomen.

Inzake het gegeven dat eerste verzoekende partij geen gevolg gaf aan de vraag van verwerende partij om bewijzen van ziektekostenverzekering en voldoende bestaansmiddelen, zoals een werkloosheidsuitkering of een OCMW-uitkering, over maken, merkt de Raad op dat eerste verzoekende partij, als werkzoekende, geenszins verplicht is bewijzen hiervan aan te brengen. Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet namelijk dat een werknemer of een zelfstandige die het Rijk binnenkomt om werk te zoeken enkel dient aan te tonen dat hij werkt of werkt zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verwerende partij aanvaardde het gegeven dat eerste verzoekende partij een arbeidsmarktgerichte opleiding als polyvalent verzorgende volgde als een bewijs dat zij werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld en kan bijgevolg in casu het feit dat niet blijkt dat eerste verzoekende partij na de afgifte van de E-kaart "*een economische activiteit in België*" zou ontwikkeld hebben niet in redelijkheid aanvoeren om het verblijfsrecht waarover eerste verzoekende partij als werkzoekende beschikte te beëindigen. Zij wist namelijk dat deze opleiding aan vijfendertig uur per week een aantal maanden in beslag zou nemen en eerste verzoekende partij bijgevolg in afwachting van het voleindigen van deze opleiding geen economische activiteit kon ontwikkelen.

Het is kennelijk onredelijk om een overeenkomst tot het volgen van een arbeidsmarktgerichte opleiding initieel te aanvaarden als bewijs dat eerste verzoekende partij werkzoekende is en een reële kans maakt om te worden aangesteld en na enkele maanden, op een ogenblik dat deze overeenkomst nog loopt en zonder te beschikken over bewijzen die het mogelijk maken vast te stellen dat eerste verzoekende partij deze opleiding niet meer volgt, haar verblijfsrecht te beëindigen. Er dient in dit verband op gewezen te worden dat de bewijslast dat een vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf toegelaten te worden bij verwerende partij berust – die, overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, zo nodig kan controleren of bepaalde voorwaarden nog vervuld zijn – en dat het gegeven dat zij niet over recente inlichtingen beschikt omtrent de situatie van een persoon van wie zij initieel vaststelde dat hij rechtsgeldig in België kon verblijven op zich niet toelaat om diens verblijfsrecht te beëindigen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Eerste verzoekende partij heeft een gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK